

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

22 юни 1989 година*

“Незаконни търговски практики - Регламент № 2641/84”

По дело 70/87

Сдружение на представители на маслодобивната промишленост на ЕИО (Fediol), със седалище в Брюксел, за която се явяват адв. D. Ehle, U. C. Feldmann, V. Schiller, P. C. Reszel, B. Hein, адвокати от адвокатската колегия в Кьолн, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. E. Arendt и G. Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

ищец,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н Peter Gilsdorf, правен съветник, подпомаган от адв. H. J. Rabe и г-н M. Schuette, от кантората Schoen и Pflueger, в Хамбург и Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Georgios Kremlis, член на правния отдел, Centre Wagner,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение №2506 на Комисията от 22 декември 1986 г. (непубликувано), с което се отхвърля искане за откриване на производство за изследване на незаконни търговски практики на Аржентина във връзка с износа на соево кюспе към Общността, на основание член 3, параграф 5 от Регламент №2641/84 на Съвета от 17 септември 1984 година, относно засилването на общата търговска политика, по-специално в областта на защитата срещу незаконните търговски практики (ОВ L 252, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав: г-н O. Due, председател, г-н T. Koopmans, г-н R. Joliet, г-н T. F. O' Higgins и г-н F. Grévisse, председатели на състав, г-н G. F. Mancini, г-н C. N. Kakouris, г-н F. A. Schockweiler, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C. Rodriguez Iglesias, и г-н M. Diez de Velasco, съдии,

генерален адвокат: г-н W. Van Gerven,

секретар: г-жа D. Louterman, главен администратор

предвид изложеното в доклада за съдебното заседание и вследствие устната фаза на производство от 23 ноември 1988 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 7 март 1989 г.,
постанови настоящото

* Език на производството: немски.

Решение

1 С искова молба депозирана в секретариата на Съда на 6 март 1987 г. на Сдружението на представители на маслодобивната промишленост на ЕИО (наричана по-долу Fediol) е предявила, на основание член 173 втора алинея от Договора ЕИО, искане целящо отмяната на Решение № 2506 на Комисията, от 22 декември 1986 г. (непубликувано), съобщено на ищеца на 7 януари 1987 г. С това решение Комисията е отхвърлила жалбата на ищеца, с която е искал откриване на процедура за разследване на търговските практики на Аржентина, в областта на износа на соево кюспе към Общността, съгласно член 3, параграф 5 от Регламент № 2641/84 на Съвета от 17 септември 1984 г. относно укрепването на Общата търговска политика, по-специално по въпросите на защитата срещу незаконните търговски практики (ОВ L 252, стр. 1).

2 Регламент № 2641/84, наричан „нов инструмент на търговска политика” цели да даде възможност на Комисията да се справи с незаконни търговски практики на трети страни, различни от дъмпинг или помощи. Съгласно член 2, параграф 1 от този регламент „за незаконни търговски практики се смятат ... всички практики, в областта на международната търговия, за които може да бъде търсена отговорност на една трета страна, които са несъвместими с международното право или с общоприетите правила”.

3 Регламент № 2641/84 определя процедурата, която трябва да се следва, за да се отговори на такива търговски практики. Тази процедура се задейства въз основа на жалба депозирана от производители на Общността (член 3) или по искане на една държава – членка (член 4) и има две фази.

4 През първата фаза Комисията проучва: а) дали жалбата или искането съдържа достатъчно доказателства за съществуването на инкриминираните търговски практики; б) дали тези практики са незаконни; в) дали оплакването или искането съдържа достатъчно доказателства за вредата или опасността от вреда, която е последица от тях, за дадено производство на Общността; и ако е необходимо в интерес на Общността да открие процедура по проучване. В случай на положителен отговор на тези въпроси, Комисията пристъпва към откриването на такава процедура и събира всички необходими сведения за проучването.

5. През втората фаза, когато в края на процедурата по проучване бъде доказано съществуването, както на една незаконна търговска практика, така и на вредата, която би последвала от нея за дадено производство на Общността, Комисията взема решение дали е необходимо действие в интерес на Общността. В случай че това е така, тя предлага на Съвета да приеме подходящите мерки на търговската политика, след започване, когато това е необходимо, на официалните международни процедури за консултации или за уреждане на спорове.

6. В атакуваното решение се излага, че оплакването на Fediol се отнася до две практики на Аржентина, които ищеца е окачествил като „незаконни търговски практики”, а именно:

- режим на диференцирани такси при износ на соеви продукти (соеви зърна, соево олио и соево кюспе), по силата на който износът на соя на зърна – суровина за производство на олио от соя и на кюспе от соя бил облаган с по-високи данъци отколкото износът на

олио и на кюспе от соя. Тези данъци били изчислявани освен това върху изкуствени референтни цени, определени от аржентинските власти без да се съобразяват с цените на световния пазар;

- количествени ограничения за износа на соя на зърна, под формата, по-специално на регистриране и спорадично спиране на износа с административни указания.

7 Според Fediol, упоменатите по-горе практики причинили сериозна вреда на европейската маслодобивна промишленост, тъй като те имали за последица:

- да попречат на износа на соя на зърна и, при това положение, да увеличат предлагането на тези продукти на аржентинския пазар и да намалят тяхната продажна цена за аржентинската маслодобивна промишленост;

- да гарантират, в резултат на това, за тази промишленост високи норми на стриване, при преработката на зърната в олио и в соево кюспе, като се има предвид, че тя е могла да купува суровината – соя на зърна, на цена по ниска от тази на световния пазар. Тази привилегия Ж позволила не само да компенсира ниския данък, с който се облага износа на олиото и на кюспе, но също и да продава тези два продукта на цени много по-ниски от тяхната нормална стойност и от нормално исканите цени от европейската маслодобивна промишленост.

8 В оплакването си Fediol е обосновала тезата си, като е изтъкнала, че упоменатите по-горе практики противоречат на членове III, XI и XXIII от Общото споразумение за митата и търговията (по-долу Общото споразумение), взети отделно или в тяхната съвкупност. В бележките си, депозираните пред Комисията на 9 май 1986 година Fediol е твърдяла, че тези практики противоречат също и на членове XX и XXXVI от Общото споразумение.

9 С атакувания акт Комисията е отхвърлила оплакването, а) що се отнася до практиката на диференцираните мита, без да отрича нейното съществуване, с мотив, че тя не противоречала на нито една от нормите на международното право, които Fediol била посочила в оплакването си и б) що се отнася до съществуването на количествени ограничения за износа на соя на зърна, с мотива, че оплакването не било подкрепено в тази част с никакво доказателство.

10 По време на процедурата пред Съда, ищецът не е посочил никакъв довод насочен към оспорване твърдението на Комисията относно липсата на доказателство относно съществуването на количествени ограничения за износа на соя на зърна. Оспорването по същество се отнася следователно само до квалификацията дадена от атакувания акт на практиката на диференцираните данъци и според която, тази практика не противоречала на разпоредбите на Общото споразумение, които Fediol била посочила.

11 В жалбата си Fediol поддържа, че практиката на диференцираните данъци противоречи на членове III, XI и XXIII от Общото споразумение, тя противоречи също на член XX от Общото споразумение, на който Fediol се била позовала в бележките, които била представила на Комисията на 9 май 1986 година, но които Комисията не била изследвала в атакувания акт.

12 За по-подробно изложение на фактите, на протичането на производството, както и на доводите и аргументите на страните се прави препращане към доклада за съдебното заседание. Тези елементи от досието за възпроизведени по-долу само доколкото е необходимо за изводите на Съда.

По допустимостта

13 Комисията смята, че жалбата е недопустима, тъй като нито едно от направените оплаквания не е допустимо. Според Комисията, единствените оплаквания, които могат да бъдат направени, в рамките на правната защита предоставена на жалбоподателя с Регламент №2641/84, са тези, основани на неспазването на процедурните гаранции, на явното нарушаване на някои разпоредби на правото на Общността, или на сериозна злоупотреба с власт от страна на Комисията, имаща за последица изпразването от тяхното съдържание на процедурните гаранции предоставени от този регламент.

14 Според Комисията, не може да се приеме жалбоподателят да прави оплаквания срещу съдържанието на решенията, които тя взема, тъй като нейната компетентност да определя интереса на Общността, в двете фази изложени по-горе, съдържа не само едно широко право на свободна преценка, но също и отчитането на политически съображения, които са извън съдебния контрол. Следователно, жалбоподателят не би могъл никога да атакува един окончателен акт, слагащ край на процедурата, като изтъква доводи основани на интереса на Общността. Следователно, той още по-малко би могъл да оспорва другите преценки направени от Комисията в хода на процедурата.

15 Трябва да се уточни, в това отношение, че атакуваният акт не съдържа никаква преценка относно интереса на Общността от откриването на процедура по проучване, или даже относно вредата или опасността от вреда, в резултат на разглежданата практика за съответното производство на Общността. Атакуваният акт се ограничава в същност да окачестви практиката на диференцираните данъци като непротиворечаща на разпоредбите на ГАТТ.

16 Тъй като тази квалификация е била направена преди и независимо от оценката на интереса на Общността, тя трябва да се изследва самостоятелно. Въпросът дали преценката, която Комисията прави на интереса на Общността излиза или не извън съдебния контрол, не се поставя.

17 Това основание за недопустимост трябва следователно да бъде отхвърлено.

18 Комисията твърди по-нататък, че когато, както в случая, нейното решение се отнася до тълкуването на разпоредбите на ГАТТ, не може да се допусне оплакващият се да привежда доводи, оспорващи това тълкуване, тъй като тълкуването, което Комисията прави на понятието „незаконна търговска практика” и на правилата на международното право, по-специално тези на ГАТТ, в рамките на Регламент №2641/84, подлежи на контрол от страна на Съда, само доколкото неспазването или неправилното прилагане на тези правила би съставлявало нарушение на разпоредбите на правото на Общността, които признават пряко и индивидуално права на частните лица; а правилата на ГАТТ, сами по себе си, не били достатъчно точни, за да породят такива права в полза на частните лица.

19 Следва да се припомни, в тази насока, че Съдът действително е решил, няколко пъти, че различни разпоредби на Общото споразумение не са в състояние да породят, за субектите на правото на Общността, правото да се позовават на тях пред съдилищата (Решение от 12 декември 1972 г., *International Fruit Co.*, 21 до 24/72, *Recueil*, стр. 1219; Решение от 24 октомври 1973 г., *Schlüter*, 9/73, *Recueil*, стр. 1135; Решение от 16 март

1983 г., SIOT, 266/81, Recueil, стр. 731; решение от 16 март 1983 г., SPI и SAMI, 267 до 269/81, Recueil, стр. 801). Все пак, от тази съдебна практика не би могъл да се направи изводът, че субектите на правото не могат да се позовават пред Съда на разпоредбите на Общото споразумение, за да бъде проверено дали едно поведение оспорено в жалба подадена на основание на член 3 от Регламент №2641/84 представлява незаконна търговска практика по смисъла на този регламент. Действително, разпоредбите на Общото споразумение са част от нормите на международното право, към които препраща член 2, параграф 1 от същия този регламент, тълкуване потвърдено от съчетанието на второто и четвъртото съображения към мотивите на този регламент.

20 Трябва също да се отбележи, че е вярно, както Съдът е приел в Решенията от 12 декември 1972 г., International Fruit Co., от 24 октомври 1973 г., Schlüter, и от 16 март 1983 г., SPI и SAMI, цитирани по-горе, че Общото споразумение се характеризира с голяма гъвкавост на разпоредбите, по-специално тези, които се отнасят до възможностите за изключения, до мерките които могат да бъдат взети при наличие на изключителни трудности и до уреждането на споровете между договарящите страни. Тази преценка обаче, не е пречка Съдът да тълкува и да прилага правилата на Общото споразумение от гледна точка на един конкретен случай, за да изследва дали някои търговски практики трябва да се смятат за несъвместими с тези норми. Разпоредбите на Общото споразумение имат собствено съдържание, което трябва да се уточнява винаги, по пътя на тълкуването, с оглед на тяхното прилагане.

21 И накрая, фактът, че Общото споразумение предвижда, в своя член XXIII една специална процедура за уреждането на споровете между договарящите страни, не може да изключи компетентността на Съда за тълкуване. Както Съдът е постановил, в Решението от 26 октомври 1982 г. (Kupferberg, 104/81, Сборник практика на Съда на Европейските общности, стр. 3641), по повод на смесените комитети създадени със споразуменията за свободна търговия и натоварени с управлението и правилното изпълнение на тези споразумения, само фактът, че договарящите страни са създали специална институционална рамка за консултациите и преговорите между тях свързани с изпълнението на споразумението, не е достатъчен за да изключи всякакво съдебно прилагане на това споразумение.

22 Следователно, след като Регламент №2641/84 предоставя на заинтересуваните субекти правото да се позовават на разпоредбите на ГАТТ в жалбите, които те депозират пред Комисията, за да установят незаконния характер на търговските практики, от които те се смятат увредени, същите тези субекти имат правото да сезират Съда, за да подложат на неговия контрол законността на решението на Комисията, с което се прилагат тези разпоредби.

23 С оглед на изложеното по-горе, възражението за недопустимост повдигнато от Комисията, трябва да бъде отхвърлено.

По същество

24 По същество, жалбоподателят привежда доводи, основани на несъвместимостта на спорните търговски практики с някои разпоредби на Общото споразумение.

Относно член III от Общото споразумение

25 Жалбоподателят изтъква, че прилагането на диференцирани такси противоречи на член III от Общото споразумение.

26 Член III, параграф 1 от Общото споразумение гласи, че „договарящите страни признават, че данъците и другите вътрешни такси, както и законите, правилниците и изискванията, отнасящи се до продажбата, пускането в продажба, покупката, превоза, разпространението или използването на продукти на вътрешния пазар и вътрешните количествени правни уредби, предписващи смесването, преработката или използването в определени количества или пропорции на някои продукти, не би трябвало да се прилагат по отношение на вносните или национални продукти по такъв начин, че да защитават националното производство.”

27 Трябва да се приеме, че тази разпоредба визира единствено данъците и други такси, както и разпоредбите отнасящи се до вътрешния пазар и имащи защитен ефект. Следователно, инкриминираните аржентински данъци, налагани само на изнасяните продукти, не влизат в приложното поле на тази разпоредба.

28 Жалбоподателят обаче твърди, че член III от Общото споразумение не цели само да отстрани всякаква дискриминация извършвана във вреда на вносните продукти чрез една система на вътрешни такси, но също и да не се избегне защитата на националните продукти чрез една система от диференцирани такси при износ, като тази в случая, да причини щети на производството на една трета страна, към която се изнасят тези продукти.

29 Това становище не би могло да се приеме. Действително, член III от Общото споразумение цели да избегне всякаква дискриминация на вносните продукти по отношение на националните продукти, във връзка с облагането и с вътрешните разпоредби и следователно не би могъл да се прилага в случай като този, отнасящ се до един режим на диференцирани такси при износ, с които се облагат единствено определени категории национални продукти.

30 Следователно, доводът на жалбоподателя, основан на нарушаването на член III от Общото споразумение трябва да бъде отхвърлен.

Относно член XI от Общото споразумение

31 Според член XI, параграф 1 от Общото споразумение „никоя договаряща страна няма да въвежда или да поддържа при износа на един продукт произхождащ от територията на една друга договаряща страна, при износа или при продажбата за износ на един продукт предназначен за територия на една друга договаряща страна, забрани или ограничения освен митата, данъците или други такси, независимо дали прилагането им става посредством квоти, лицензии за внос или за износ, или по какъвто и да е друг начин”.

32 Според жалбоподателя, някои елементи от системата на диференцираните данъци, по-специално определяне на изкуствени референтни цени като основа за изчисляването на диференцираните данъци, с които се облагат соевите продукти, предназначени за износ, имали самостоятелен характер по отношение на данъците, които са изключени от забраната формулирана в член XI от Общото споразумение и представлявали мерки с ефект равностоен на количествено ограничение. Следователно те противоречат на

този член, който като има предвид „ограничения ... посредством ... какъвто и да е друг начин”, поставя ударението не върху формата, а върху последиците на въпросните мерки.

33 Трябва да се отбележи, в това отношение, че както следва от неговото съдържание, член XI, параграф 1 от Общото споразумение изключва от приложното си поле ограниченията, които са резултат, наред с други такива, от данъци или други такси, което не е оспорено от ищеца. А в случая инкриминираните мерки са данъци при износ, които не губят този характер, противно на това, което твърди ищеца, поради факта, че те били изчислени по изкуствен начин.

34 Следователно, този довод трябва да бъде отхвърлен.

Относно член XX от Общото споразумение

35 Член XX гласи, че всяка договаряща страна може да вземе определени мерки, които са изключение от разпоредбите на Общото споразумение, при условие че те не представляват, или средство за произволна или неоправдана дискриминация между страните където съществуват същите условия, или прикрито ограничение за международната търговия. Между тези позволени мерки - изключения фигурират тези съдържащи

„i) ограничения за износа на суровини произведени във вътрешността на страната и необходими за да се осигурят на една национална преработвателна промишленост основните количества от тези суровини през периодите, в които националната цена се запазва под световната цена, в изпълнение на един правителствен план за стабилизация, при условие че тези ограничения нямат за последица да увеличат износа или да засилят защитата, предоставена на тази национална промишленост и не са в противоречие с разпоредбите на настоящото споразумение относно не-дискриминацията”.

36 Според ищеца, от тази разпоредба произтича, една обща забрана за мерки съдържащи ограничения при износа, които имат за резултат да защитят съответната национална промишленост, в случай че условията, които позволяват изключение не са налице.

37 Достатъчно е да се отбележи в тази насока, че член XX, i) от Общото споразумение въвежда едно изключение от забраните, произтичащи от други разпоредби на Общото споразумение, той предполага следователно, съществуването на една забрана предвидена от една друга разпоредба, от която той въвежда изключение. Следователно, не може да се направи заключение, от този член, за една обща самостоятелна забрана.

38 Следователно, трябва да се отхвърли и този довод.

Относно член XXIII на Общото споразумение

39 Член XXIII, параграф 1 от Общото споразумение има следната редакция:

„В случай при който една договаряща страна сметне, че едно предимство, което възниква за нея, пряко или непряко, резултат от настоящото Споразумение, се оказва анулирано или провалено, или че осъществяването на една от целите на Споразумението е провалено поради това,

а) че една друга договаряща страна не изпълнява задълженията, които е поела според настоящото споразумение;

б) или че една друга договаряща страна прилага една мярка, противоречаща или не на разпоредбите на настоящото споразумение;

в) или че съществува едно друго положение,

въпросната договаряща страна може, за да постигне задоволително уреждане на въпроса, да направи писмени изложения или предложения на другата, или на другите договарящи страни, които, според нея, са замесени. Всяка така помолена договаряща страна ще изследва с разбиране изложенията или предложенията, които са Ж били направени”.

40 Параграф 2 на същия този член определя процедурата, която трябва да се следва „в случаите когато не се постигне уреждане в един разумен срок между заинтересуваните договарящи страни, или тогава когато трудността е от тези, които са визирани в алинея в) на първия параграф на настоящия член”.

41 Ищецът изтъква серия от твърдения основани на идеята, че тези разпоредби съдържат забрана за всякакво поведение, което премахва или проваля едно предимство, резултат от Споразумението или една от неговите цели. Тя изтъква, че в случая има посегателство на едно предимство, резултат от ГАТТ, или тъй като практиката на диференцираните данъци противоречи на някои задължения произтичащи от ГАТТ (член XXIII, параграф 1, а), или тъй като тя засяга правните очаквания на Общността (член XXIII, параграф 1, б и в).

42 В тази насока е достатъчно да се отбележи, че член XXIII от Общото споразумение не съдържа, сам по себе си, никаква специфична норма по същество, чието нарушаване би установило съществуването на една незаконна търговска практика. Тази разпоредба просто има за предмет да предпише процедурата, която една договаряща страна може да следва в рамките на ГАТТ, когато едно предимство, резултат, за нея от Общото споразумение се оказва премахнато или засегнато, поради поведението на една друга договаряща страна, и това, дори в случай че въпросното поведение не противоречи на разпоредбите на Общото споразумение.

43 Следователно, този довод трябва да бъде отхвърлен.

По съдебните разноски

44 По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Въпреки това, съгласно параграф 3, първа алинея на същия член, обаче, Съдът може да разпредели изцяло или отчасти разноските, ако страните изгубят съответно по един или няколко пункта. Тъй като Комисията е загубила делото срещу допустимостта на обжалването, разноските следва да бъдат разпределени.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля жалбата.

2. Осъжда страните да поемат разноските си.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 22 юни 1989 година.

Подписи